

EDITORIAL

Blanc i negre en matèria sanitària

L'Hospital Universitari Joan XXIII de Tarragona obrirà la setmana vinent entre 8 i 12 quiròfans de cirurgia programada a la setmana a les tardes amb l'objectiu d'augmentar l'activitat quirúrgica en aquelles patologies que tenen més llista d'espera. Informava ahir sobre aquesta mesura, que significa, d'alguna manera, el retorn a l'activitat normal després d'un any d'aplicació de mesures d'austeritat. S'utilitzaran entre dues i tres de les 9 sales d'operacions destinades a intervencions programades que el centre assistencial té en la seva àrea quirúrgica, on també hi ha els dos quiròfans per a urgències. La reobertura de les sales durant aquest horari respon a la voluntat d'assolir els objectius marcats amb el nou Pla de Salut, que pretén reduir les llistes d'espera en un 2%. Per una altra banda, però, el Sindicat d'Infermeria va posar en marxa ahir mateix una nova campanya que es durà a terme a partir d'aquest mes de maig i amb la qual pretén trobar la complicitat del ciutadà per denunciar les retallades en matèria sanitària i la reducció de les plantilles d'aquests professionals. Sembla que el personal sanitari hagi quedat sol en la denúncia de les retallades en matèria sanitària o bé els ciutadans estan acceptant una realitat i interioritzen la idea que a la sanitat pública ja no se li pot demanar més. Precisament això, és el que vol evitar el Sindicat d'Infermeria amb la campanya.

+ CONFIDENCIAL

Recreativo (1)-Nàstic (-1)

Www.futbolme.com s'ha convertit en una pàgina web de referència per tots aquells que vulguin conèixer tant els resultats en directe de qualsevol categoria com estadístiques i històrics, de molts conjunts de territori espanyol. Un d'ells, per descomptat, és el Gimnàstic de Tarragona, el qual té molts números de canviar de categoria, tot i que ho farà amb un fet ben curiós. Tots aquells que cerquin els enfrontaments històrics en lligues professionals entre el Recreativo de Huelva i el conjunt tarragoní es trobaran que al Nàstic li han restat algun gol. Segons aquest portal web, en les temporades 2004-05 i 2009-10 andalusos i tarragonins es van veure les cares, i els dos enfrontaments van finalitzar amb un resultat ben curiós. 1 a -1. O sigui, un gol marcat pels andalusos, i menys un gol (un gol negatiu) pel conjunt grana. El més estrany de tot és que, si aquests resultats són «certs», la Lliga de Futbol Professional no hauria d'haver atorgat un punt a cada equip. Quina equivocació!

diari
més
tarragona - reus - costaDaurada

Edita:
Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan

Disseny editorial:
Carles Magrané

Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: Sílvia Jiménez.

[redaccio@mestarragona.com]

Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases. Especials: Laura Gómez. Tancament: Mario López.

Fotografia:

Cristina Aguilar, Olívia Molet.

Edició de publicitat: Sara Sorando. Distribució: Marta López.

Administració: Núria Clos

Publicitat:

Maria Mollada, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.

[publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Manel de Falla, 12, baixos.
43005 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21

C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

ALS QUATRE VENTS

La parròquia, centre de la vida cristiana

JAUME PUJOL
Arquebisbe de Tarragona

Els primers cristians van freqüentar la sinagoga fins que la necessitat de viure la fe de Crist en la seva integritat, la predicació del nou missatge evangèlic i la celebració dominical van determinar la necessitat de reunir-se, primer en cases particulars i després en espais més amplis.

Un cop acabades les persecucions que van patir en els primers segles, la vida associativa va poder manifestar-se amb la construcció de temples i es van fundar les parròquies, les quals, esteses arreu del món, tenen al capdavant un rector que té l'encàrrec del bisbe de tenir cura d'una comunitat de fidels.

Tot i que cada persona pot mantenir una relació personal amb Déu i de fet així ho ha

de fer, a través de la seva vivència de la fe i la pregària la celebració comunitària de l'eucaristia fa de la parròquia el centre de la vida cristiana. Hi celebra el sacerdot el manament que Crist ens va deixar en herència: «Feu això que és el meu memorial», renovant sacramentalment el sacrifici de la creu. En ella es proclama la paraula de Déu i es comenta, en ella se celebren les principals fites de la vida cristiana de les persones, com el baptisme, la confirmació, l'eucaristia, la penitència, el matrimoni, la unció dels malalts i l'últim adéu als cristians amb la celebració de les seves exèquies. La seva projecció s'estén fora de les parets del temple, en el servei abnegat del sacerdot, que també és conseller i moltes vegades mediador, i, entre d'altres, en la pastoral de la salut i en la de la caritat amb els necessitats.

A vegades no es valora de manera suficient la tasca parroquial i la mateixa importància de reunir-se a les esglésies per a la celebració eucarística. Les assemblees no han de ser mai una juxtaposició de devocions individuals, sinó una veritable comunitat presidida

per Crist en la qual regna la fraternitat entre tots. El gest de donar la pau sabem que no és una simple salutació protocol·lària, sinó expressió d'aquesta unitat i fraternitat que s'ha de manifestar també amb el sacerdot; una unitat que lliga també la comunitat i el seu prevere amb el seu bisbe i aquest amb el Papa segons l'ordre jeràrquic, amb el benentès que, en l'Església, governar és servir.

Aquestes són les idees essencials que guien la vida i l'organització de l'Església. Pot ser que el sacerdot tingui un caràcter més o menys expansiu, que prediqui millor o pitjor, que posi l'accent en un aspecte o en un altre de la litúrgia, en el marc del que prescriu.

L'important és que actua en la persona de Crist. Mereix no sols el respecte, sinó l'afecte dels seus fidels, al servei dels quals ha lliurat la vida fa potser molts anys. Qualsevol ajuda que se li pugui prestar és ben rebuda. No anem a la parròquia com si fos un dispensari de paraules i de sagraments. Ha de ser, d'alguna manera, la casa de la comunitat cristiana, en la qual els cristians es reconeixen no ja com veïns, sinó també com germans.

ESCRITORS DEL CAMP

'Afectes', de Gabriel Guasch

ÓSCAR PALAZÓN
Escriptor

El 18 de gener es va estrenar als Estats Units *The City Dark: a search for darkness on a planet that never sleeps*. Aquest documental tracta de la contaminació lumínica i explica de quina manera aquest excés d'il·luminació afecta les persones i els animals. Curiosament, la darrera obra de Gabriel Guasch conté poemes de la mateixa temàtica. «De nit, / la llum de les bombetes fa de sol» o «i fanals / que, quan és fosca nit, semblen els astres», podem llegir a *Afectes* (Cossetània, 2011), que és precisament una de les denúncies de *The City Dark*: les constel·lacions són ara els llums artificials de les ciutats. D'alguna manera, la llum artificial profana la nit.

La diferència entre Ian Cheney, director de *The City Dark*, i Gabriel Guasch és que el nostre poeta va més enllà. Amb certes reminiscències dels quadres de costums del segle XIX, la veu poètica del seu llibre sent nostàlgia per una realitat que s'ha vist alterada en detriment del progrés, i se'n lamenta. La veu poètica d'*Afectes* enyor el passat, quan no hi havia tantes comoditats com ara, quan no es

parlava de l'estat del benestar, és cert, però en canvi tot era més natural i senzill, sense artificis ni filtres de cap mena: les relacions entre veïns, les converses cara a cara, les cases sempre obertes, el tragar dels pagesos...

Ara, però, tot ha canviat. Els veïns són desconeguts que se saluden amb «un curt adéu», els telèfons sonen a les cases buides, les portes i les finestres de les cases estan sempre tancades, el silenci i la soledat planen pertot, fins i tot l'aigua ha perdut la seva llibertat i ara és «vidre líquid envasat». *Afectes* recorda el poble d'aquella època i el compara amb el que ha esdevingut: el ciment, l'asfalt i el paviment han guanyat terreny als conreus, s'hi han edificat fileres i més fileres de cases arrenclades, les cases de tota la vida estan deshabitades, el poble ha perdut la seva personalitat i s'ha convertit en un lloc on els nouvinguts només hi van a dormir. A partir del fet quotidià, *Afectes* ens mostra una societat deshumanitzada, inhòspita i tancada en si mateixa.

La poesia de Gabriel Guasch fa servir un llenguatge planer per parlar, en aparença, de temes quotidians. Dic en aparença perquè, quan el llegim, de seguida ens adonem que en realitat el seus poemes toquen temes molt més profunds, temes que el preocupen i ens preocupen. La seva poesia és, per tant, militant i compromesa. Militant i compromesa amb el país, amb el territori, amb el paisatge, amb l'individu, amb la pròpia poesia. No obs-

tant això, a *Afectes* hi ha un tema recurrent: el pas del temps. «Tot té el seu temps: passat, present o ocult», escriu el poeta. Aquest vers és, segons el meu parer, una veritable declaració d'intencions, la biga mestra que aguanta el pes de tot el llibre.

El tractament que en fa, del temps, és polièdric. El temps com a gàbia de la qual no podem fugir. El temps com a absència. El temps com a record. El temps com a canvi inexorable. El temps com a destrucció. El temps com a talaia des d'on observem el nostre voltant. I és que el poeta, abans de ser poeta, ha de ser observador. El poeta ha d'amarar-se de la realitat que l'envolta i metabolitzar-la.

En Biel ho sap prou bé. De la mateixa manera que sap que el poeta té l'obligació de mostrar allò que roman oblidat o invisible. El poeta té l'obligació de recordar-nos que hi ha una realitat paral·lela i oculta. El poeta té l'obligació de passar la rasqueta per damunt de la vida quotidiana, té l'obligació d'arrencar-ne la capa de rutina amb què està pintada i, com si fos un palimpsest, revelar-ne què s'hi amaga a sota. El poeta té l'obligació de mirar cap a dalt perquè els seus lectors també ho facin i dir-los: fixeu-vos-hi, fixeu-vos-hi bé, això són les estrelles, oi que són boniques? El poeta, en definitiva, té l'obligació de buscar la veritat. I en Biel n'és ben conscient. A la pàgina 77 diu: «Qui sap la veritat / és prudent per no dir-la. / Qui no la sap / és prou agosarat per suposar-la». Després de llegir aquests versos pots ser alguns dubtaran a l'hora de decidir a quin grup pertany en Gabriel, si al dels prudents o bé al dels agosarats. Jo, personalment, ho tinc bastant clar.

CARTES

Aura 'versus' Carmelites

Ja us anticipo que el tema que vull tractar és intrascendent tenint en compte els temps que corren, però tot i així, ho vull explicar. La meua filla de 10 anys, Natalia, juga a bàsquet amb l'equip del seu col·legi, Carmelites. Dissabte dia 21 tenien un partit de la fase comarcal al col·legi Aura, de la Canonja a les 10:45 h. Uns dies abans, però, l'equip local ens va demanar d'avançar el partit a les 9 h. Els pares i els germans de 10 nenes ens vam aixecar a les 7 del

matí per ser-hi a les 8:30 h. Un cop arribada l'hora del partit, amb el col·legi Aura completament tancat, van arribar dues treballadores del centre, que van entrar al recinte, sense dignar-se ni a saludar-nos. Quan el nostre entrenador i l'àrbitre els van preguntar si sabien alguna cosa de les alevines de bàsquet, van contestar amb tota la tranquil·litat, que no vindrien, que ea vespre anterior havien decidit no presentar-se. Ni es van dignar a avisar, ni va comparèixer l'entrenador de l'equip local ni cap altre

responsable a donar cap mena d'explicació. Resultat: 10 nenes desil·lusionades, amb cares d'incomprensió i de pena i 10 famílies indignades per una falta de respecte i esportivitat evidents. Si aquesta és l'educació que imparteixen al col·legi Aura, dono gràcies a Déu per haver triat Carmelites per als meus fills. A l'acta del partit, l'àrbitre va qualificar com a «impresionant» a l'equip local, però jo li aplicaria un altre terme etimològicament molt semblant.

Xavier Sáez. Tarragona.